

Kamlarda geçen ayları, haftaları, unleri değil, bir tek ünü, bir tek saati dahi anlatmaya kalkışsak anlatamayız. Nasıl anlatabiliriz ki, o, bütün benliğimize sinen, derinlemesine ruhlarımızda yaşanan ve uhrevi hazlarıyla tasavvurlarımızı açan hayatın tam cennetesiydi... Bahar bulutları gibi üzerimizden gelip geçen her dakika, başımıza geçmişten hatıralar yağdırır.. bizler de, bu mavi hülyalar içinde kendimizi geleceğin aydınlık yamaçlarına atar.. şanlı mazideki unleri, kendilerine has ışık, renk, desen, kostüm ve şivesiyle en canlı şekilde bir kere daha yaşar.. zaman zaman hlihazırdaki güzellikleri; hatıraların renkleri, ideallerin ışıklarıyla daha da derin hisseder, hatta bazen birkaç dakika gibi en dar zaman dilimi içinde, duygu ve düşüncelerimizi sonsuzluğun, sınırsızlığın sardığını duyabilirdik...

Her gece seherin bağrında ve ns esintileri içinde, su sesi, yaprak hışırtısı, kuş cıvıltısı, bazen de tatlı bir meltemle uyanır; h u enin dinlemeye teşne seccadelere koşar ve berzah koridoru için hazırlayıp gecenin koyulaştığı demlerde ışığına koştuğumuz meşaleyi bir kere daha lebriz (hazırlama ve taşıncaya kadar doldurma) eder.. sonra da imanlı gönüllerin kabirde haşiri bekledikleri gibi, güneşin doğuşunu beklemeye koyulurduk...

Her sabah güneş, ağaçların dalları arasından sızarak, altın ve yakuttan çubuklarıyla yaprakların cümbüşünü başlarımızın üstüne salar.. gözlerimizin içine sokar; derken, en tatlı esintilerle, güneşli, neşeli, pırıl pırıl bir yeni n çadır ve ardaklarımızın içine dolar; dolar da bizleri en baş döndürücü rüyalar leminde yaşatırdı.

Kuşluktan sonra o olgun ve herkesi kendi ruhuna çeken sımsıcak, oldukça ağır saatler bastırır ve hepimizi çamların, çınarların bağrına iterdi. O incelerden ince rzgrların dokunmasıyla ses veren yaprak hışırtıları arasında, çağrışımların (tedai) sergilediği zaman dilimlerinde dolaşır, yer yer sıcağın rahatsızlığından mırıldanan nefsin diliyle “Bu sıcakta harb u darbe çıkmayın!” vesveseleriyle sarsılır.. ve arkasından da “Ne olurdu, Cehennem ateşinin daha sıcak olduğunu anlayabilselerdi!” [Tevbe,9/81] soluklarıyla irkilir, toparlanır, kendimize gelir ve deta sabahın, serin, güzel, nuranı saatleri içinde bir başka leme, bir başka derinliklere açılır gibi olurduk.

Böyle anlarda dünya ve dünyanın ukbaya bakan yamaçlarını mırıldanmak için şair, i içe bu güzellikleri resmedip ebedileştirmek için ressam ve “tın tın” ahengiyle sermest olduğumuz tabii koroları duymak, onlara ses katmak için de msıkışınas olmayı kim bilir kaç defa arzulanış, sonra da inkisarla inlemişizdir...

İkinci sonrası o mavimtrak saatlerde, güneşin altın ışıkları yavaş yavaş erimeye yüz tutar.. bizler de daha ili, daha derin akşamların mor saatlerini hissetmeye başlardık. Güneş, elindeki sarı mendilini çamların, çınarların üstünde bize sallarken, gurubu bütün tahassryle duyar, ürperir ve yavaş yavaş solan her şeyin çehresinde fen ve zevlin o titreten damgasını görür; tam “Ben batıp gidenleri sevmem.” [En’am, 6/76] mlhazasıyla sarsılıp yıkılacağımız an “Ben, boyun eğip, gözümü-gönlümü gökleri ve yeri yaratan Allah’a çevirdim.” [En’am, 6/79] nefesleriyle yeniden toparlanır ve gecenin, insanları derin mlhazalara salan iklimlerinde dolaşmaya hazırlanırdık.

Akşamla beraber, her zaman tatlı tatlı esen rzgrlar biraz sertleşir.. bazen de poyraz gibi iliklerimize işlerdi. Ve bu esnada, ağaçlara taht kurmuş gndzlerin bütün gazelhanları susar, onların yerine gece blbllerinin sesleri duyulmaya başlardı. İleri saatlere doğru daha da koyulaşıp tatlılaşan renkler, daha tesirli, daha büyüleyici bir hl alırdı ki, çok defa kendi kendimize “Yolu bu kadar zevkli olunca, acaba Cennet nasıldır?” der, tahayyrden düşüncelere dalardık. Lambaların bütün bütün fersizleştiği bu alaca karanlık içinde, her şey ve hepimiz olduğumuzdan daha farklı görünür ve hakikatin hayale karıştığı bu büyüleyici atmosferde,

zaten her biri birer veli namzedi olan kamp sakinleri, daha çok ruhanîleri andırmaya başlar ve bu masmavi iklim bir çay gibi içimize akar dururdu.

Yatma zamanı gelince, bir iki küçük kandilin dışında bütün ışıklar söner.. fâniliğini hatırlayan ve bu yolda düşünme ye yelken açan gavvâs ruhlar, âdetâ bir inziva demi içine girer; değişik yollardan ötelere kurcalar; ayrı ayrı dillerle, semaların kapılarını zorlar ve saadet asrı insanının iniltilerine benzeyen çığlıklarla gönüllere bir başka ürpertiler salarlardı...

Hele, günün belli vakitlerinde müşterek namaz, müşterek tesbih ve müşterek duaların aramıza bir inişi vardı ki, onlarla beraber, onları indiren meleğin yumuşacık, incelerden ince ve pırlıl pırlıl ellerini âdetâ başımızın üzerinde hissederdik... Namaz ve dualar, o inanılmaz tılsımları ve ifade edilememiş mânâlarıyla ruhlarımızın en derin yerlerine kadar girer ve göz hadekalarımıza semavî seyahatin haritalarını sererlerdi.

Kamp bence, arkadaşlarımla sevimli mevcudiyetinin, onlara şefkat ve muhabbetin tatlı tatlı esip durduğu bir mübarek bucaktı. Hepimiz orada, bir ruh kovanındaki arılar gibi, bir elimiz çiçeklerde, bir elimiz de peteklerde, çiçek özü ve bal arası gelip giderdik. Bu duygu ve düşünce, ruhumuzla öyle kaynaşmış bütünleşmişti ki, aradan bunca yıl geçmiş olmasına rağmen, ben hâlâ, o günleri bütün kalbimde, bütün canımda, bütün benliğimde dipdiri hissetmekteyim.

Kamplarda geçirdiğimiz o alabildiğine duygulu ve alabildiğine aydınlık dakikalar; bilhassa, ibadet, sohbet ve ders müzakereleri esnasında öylesine renklenir, öylesine derinleşirdi ki, hepimiz âdetâ uhrevîlerle kucaklaşır gibi olurduk. Cennet, ceddimizin esas yurdu olması itibarıyla, ruhlarımıza kendisini bir sıra hasreti içinde hissettirdiği gibi, biz de, kamptaki saat ve dakikaları, âhiretin o olgun, ciddî, yumuşak iklimini ve bizi kullukta istihdam eden Zât'ın, bize olan vaadlerini tahakkuk ettireceğini bir nûr, bir ziya tayfları içinde duyar ve kendi kendimize: "İşte hayat böyle olur" derdik.

Ben, böyle nurlu ve bereketli bir geçmişin ziyan olacağına inanmak istemiyorum. Zira, o günler, dar bir zaman dilimi içinde geçip gitse de, bizim için bütün bir geçmişi rasat etme kuşağı ve bütün bir geleceğin de rüyalarının görüldüğü berzahî haritalar olmuştu.

Şimdi, ruhumdaki her hatırayı karıştırdıkça görüyorum ki, o yumuşak, şefkatli, sihirli, şiirli günler, hâlâ içimde dipdiri ve mevsim tanımadan tomurcuk tomurcuk açılan güller gibi, hiç durmadan solar solmaz hemen yeniden açılıyor, ruhum da en romantik duyguları tutuşturuyor ve zaman zaman hatıraları öyle canlandırıyor ki, kendimi hâlâ o üfûl üfûl ağaçların altında hissediyor; ağustos böceklerinin sesleriyle, nur soluklu, ışık soluklu talebelerin tesbih, temcid ve ilâhî sadâlarının birbirine karıştığını ve farklı bir koro teşkil ettiğini içimin derinliklerinde duyuyor ve burkuntu karışımı bir hazla tâlî'ime tebessüm ediyorum.

Kim bilir kampların bize açmadığı daha nice sırlar vardı! Biz onlardan düşünce ve tahayyül kuşağına girenleri yakaladık ve kırık dökük arz etmeğe çalıştık. Yine de onlar, benim için sonsuza kadar hayatın en renkli dakikaları olarak kalacaklardır.

Eğer ötelere seyahatimizde, herkese birer hatıra götürme fırsatı verilseydi, şüphesiz ben, ilklerinden başlayarak, kampların, o bahar çiçeklerine benzeyen pırıltılı, tılsımlı, hülyalı, mavi hatıralarını alır götürürdüm.

O günleri bizimle beraber yaşamayanlara, kampların hülyalı iklimini anlatmanın çok zor olduğunu bildiğim halde, yine de anlatmak istedim. Kim bilir, belki de bendeki bu anlatma hissi, anlatma kabiliyetimin yetersizliğini görüp de, o günleri gerçek buudlarıyla dile getirebilecek istidatları, kampları araştırmaya sevk etmek için olmuştur. O kadarlık olsun, yararlı olduysam kendimi bahtiyar sayarım.